

Fagforeningens ældste medlem:

En levemand på 103 år

Aksel Gunnar Pedersen har i mange år kørt hestevogn som skraldemand. Siden blev han kommunalarbejder i Dragør. I dag er han 103 år og stadig medlem af 3F Kastrup.

Af Ole Wugge Christiansen

Ingen er i tvivl om, at det er en levemand, man besøger, når man træder ind i Aksel Gunnar Pedersens beskyttede bolig i Wiedergården, Dragør. Væggene er fyldt med fotografier med gamle minder, og tv'et

er tændt – og så lugter der heftigt af cerutter. Det sidste betyder, at to medbragte cigarer fra 3F Kastrup ikke er spildt.

– Jeg har røget, siden jeg var ti år. En pakke cigaretter kostede ti øre. Men

det havde vi ikke råd til, så vi købte én ad gangen, siger han.

Gunnar Pedersen er 3F Kastrups ældste medlem. Årerne er ikke gået sporeløst hen over den tidligere mælkekusk, skraldemand og kommunalarbejder – det kniber med hørelsen, og han mangler et ben. Men åndsevnerne og mundtøjet er der ikke noget galt med.

Benet mistede han på grund af koldbrand, da han var i 90'erne og boede i det blå hus, Dragørgården, på hjørnet af Kirkevej og Linde Allé.
– Der gik betændelse i storetåen, der måtte skæres af, og så bredte betændelsen sig op i låret – havde det holdt sig under knæet, ville jeg stadig kunne gå, siger han.
Han kan dog selv med håndkraft rulle en kørestol gennem lejligheden i Wiedergården. Han brygger også selv kaffe og dækker op i opholdsstuen.

– Jeg har en elektrisk rullestol. Men en aften gik den i stå midt i døren til toilettet. Heldigvis havde jeg et kaldeapparat, så de sendte en kvinde, der kunne skubbe mig fri. Siden har jeg ikke rørt den, siger han. I entreen står også en el-scooter på tre hjul.
– Den har jeg aldrig problemer med. Jeg kører på havnen hver lørdag, hvor jeg køber fiskefars til frikadeller på røgeriet. Det laver jeg med kartoffelmos. Det er godt.

Han bruger også scooteren til at køre i Føtex, Netto eller apotek.
– Så har jeg en dosmerseddel med. Og jeg slår til, hvis der er et godt tilbud –

for nylig var det på cerutter, fortæller han.

Barndom

Gunnar Pedersen er født i Ørbæk på Fyn i 1918, men han flyttede allerede som etårig til Christianshavn.
– Min far kom til Fyn for at arbejde på en herregård. Han kørte mælk til Nyborg. Det var dårligt betalt, så det gad han ikke. Men han havde truffet min mor, så da han flyttede til København for at finde arbejde, lovede han at sende bud efter hende, siger han.
Det skete, da han etablerede sig som hestetrukket vognmand for KGR, Kjøbenhavns Grundejeres Renholdningsselskab, der senere skiftede navn til Renholdnings-selskabet af 1898, R98. Her var han, til han blev pensioneret.
Gunnar Pedersen har selv arbejdet, siden han gik ud af skolen efter syv år.

Gunnar nummer 2 fra venstre, da han kørte med mælk

– Min far sagde: "Her er din rygsæk og din cykel. Jeg har fundet hyre til dig hos en gartner for 20 kroner om

måneden med kost og logi", fortæller han.

– Jeg delte værelse med gartnerens søn. Det var en bisse – og jeg var en lille lort. Så han tævede mig. Da der var gået et halvt år, tænkte jeg: Det her går ikke. Så jeg boksede ham én, og han stak i et hyl og råbte: "Mor, mor, han tæver mig." Men nu var det hans tur, så jeg tog min rygsæk og gik

Gunnar som ung skraldemand

Starten som skraldemand

Efter at have kørt mælk til Kastrup-gård, startede Gunnar Pedersen som skraldemand og medhjælper for sin far i et distrikt på Østerbro. Vognen, hans far ejede, var hestetrukket.

– Jeg mødte klokken 3 om natten. Det var mig, der havde med hestene at gøre – de var mit et og alt. Det første læs kørte vi klokken 5. Så ud at losse

af på Island Brygge. Og så tilbage igen og få en kop kaffe. Og så i gang med andet læs.

– Det var mig, der måtte knokle og tage det hårde arbejde – især under krigen. Min far var altid god mod sig selv, og han lod mig køre alene ud til lossepladsen. Men jeg var hurtig og blev kaldt lynet, griner Gunnar Pedersen.

– Men selv om min far lod mig knokle, var han også god mod familien – vi startede med at bo i Prinsessegade med lokum i gården og endte med at bo i eget hus på Amager.

Gunnar Pedersen blev ved med at arbejde for sin far, indtil hestene blev skiftet ud med lastbil. Det skete i 1957, da farens forretning blev overtaget af København Kommunes Kørselsafdeling. Derefter arbejdede han de næste ti år som motoriseret skraldemand i KGR og – i et halvt år – i Dragør.

Arbejde i Dragør

Gunnar Pedersen blev medlem af 3F Kastrup den 27. juli 1968 – eller rettere: af DASF Afdeling Kastrup, som fagforeningen hed dengang. DASF er forkortelse for Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejderforbund. Det var, da han startede som kommunalarbejder i Dragør kommune. – Vi asfalterede vejene. Mine makkere strøede asfalt ud, mens jeg tromlede, siger han.

Han fortsatte i vejafdelingen, indtil han blev pensioneret – og han gav en hånd med i haverenovationen i kommunen, indtil han var 87 år.

Arbejdet i Dragør blev også anledning til at flytte til byen.

– Jeg er kommet her, fra jeg var barn – for jeg havde en kammerat herude.

Bosætningen betød bl.a. bedre muligheder for at dyrke interessen for at sejle og fiske.

– Jeg har haft mange joller gennem årene og fanget mange ål i ruser, siger han.

Et af billederne fra fotobogen om Gunnar

Han blev også et kendt ansigt på caféer og værtshuse i området. På Cafe Sylten på Søndre Strandvej er der endog lavet en lille fotobog om Gunnar, som han med stolthed viser frem.

Den store kærlighed

Gunnar Pedersen var gift i godt 50 år, inden hans kone, som han fik to børn med, døde 75 år gammel.

Men det er især en veninde, som han mødte efter konens død, han husker med vemod:

– Det var jordens bedste kammerat. Vi rejste sammen på ferie hvert år – bl.a. til Mallorca. Hun kunne give et ordentligt kram. Hun kunne være skrap, men hun var normalt sød, stille og rolig.

– Vi mødte hinanden på en bistro. Hun kom hver dag og fik en bajer med sin

daværende kæreste. Jeg kom der også fast. En dag sad Lene og jeg ved et af langbordene og talte sammen. Men så kom hendes kæreste og sagde: "Jeg ved godt, at I er kærestes." Det skulle han aldrig have sagt. For der var ikke noget, og Lene blev vred: "Værsgo, her er så lige dine nøgler og det armbånd, jeg har fået af din mor," sagde hun. Så var det forhold slut.

Gunnar Pedersen og Lene var nære venner-i ti år, indtil hun fik en knude i brystet.

– "Åh, hvad er det her," spurgte jeg hende. "Det er bare en fedtknude," sagde hun. Men det var kræft, og den var opdaget alt for sent. Hun blev 60 år, Lene. Hende savner jeg meget, siger han.

Gunnar i lastbil

Selvhjulpen

Gunnar Pedersen bor i dag i en beskyttet bolig og får dagligt besøg af en hjemmehjælper.

– Men jeg gør alt selv. Hjemmehjælperne laver ikke en skid, siger han.

Det sidste skal ikke tages helt bogstaveligt – for han tilføjer:

– Men det er min egen skyld – for jeg beder dem selv om at sætte sig ned. Jeg har en hjemmehjælper, der er

skidesød og gør alt for mig – hun går bl.a. på apoteket efter fantompiller. Dem må jeg tage om aftenen for ikke at hoppe op under loftet af smerter. Men sådan en pille – den hjælper.

– Men ellers klarer jeg alt selv, også mit kateter. Hver morgen laver jeg to kopper kaffe og en franskbrødsmad med ost og en med chokolade. Jeg fodrer også fuglene og hælder vand i et fuglebad. De er så tillidsfulde, at de kommer helt herind, siger han.

Som afskedshilsen trækker Gunnar Pedersen armen og skulderen godt tilbage, inden han svinger næven ned i et fast håndtryk:

– Det var hyggeligt. Det må vi gentage en anden gang, siger han.

– Det må vi. Og næste gang har vi et videokamera med, siger fagforeningens udsendte, inden turen går tilbage til Saltværksvej.

Gunnar Pedersen i sin lejlighed, nov. 2021

På vejen hjem kører vi – formand og journalist i 3F Kastrup – forbi Dragørgården og Café Sylten og filosoferer lidt over den lyslevende beretning vi lige har fået. Tak Gunnar!